

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ausführliche Schwedische Grammatik

Dieterich, Udo Waldemar

Stockholm [u.a.], 1840

Dem lilla Kolargossen.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62596)

Derför, Vallfader,
tag mig till dig! —
i Vallhalla
ännu står
ledigt det rum
för den siste kämpen — —

I natten tindrar blixtrarnes sken.
På klippans spets sitter kämpen allen,
Sitt väldiga svärd vid sin sida.
En ny tid kommer. Hans tider förgå.
Hans styrka är bruten, hans hår äro grå:
Hvi skulle han längre förbida?

Från branta fjället han trotsigt ser
I stupande forssens afgrund ner,
Af längtan tänds honom bloden;
Ur djupet tycks manande röster gå.
Han störtar från klippan i djupet brå —
Säll den, som får vara hos Oden!

Den lilla Kolargossen.

(Af E. G. Geijer.)

I skogen vid milan sitter far,
Mor sitter hemma och spinner;
Vänta jag blir väl också karl,
Får en fästmö efter mitt sinne.
Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Tidigt med solen jag hemifrån gick,
Friskt lif medan solen glimmar!
Till far skall jag bära mat och drick,
Nu komma snart qvällens timmar.
Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Jag

Jag är ej rädder på liten grön stig,
 Der jag ensam i skogen månd' gånga.
 Men furorna se så mörkt på mig
 Och bergen kasta skuggor så långa,
 Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Tra la la! Friskt sinne, som foglen i flygt!
 Nu vill jag springa och sjunga.
 Hu! utur berget det surrar så styggt,
 Och orden de komma så tunga,
 Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Ack! vore jag väl hos min gamla far!
 Jag björnen hör brumma och sjunga,
 Och björnen han är den starkaste karl,
 Och skonar hvarken gamla eller unga,
 Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Och skuggan faller så tjock,
 Som en fäll öfver ensamma leden,
 Det tassar, det braskar öfver sten och stock,
 Och trollena träda på heden.
 Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Ack Gud! Der är ett, der är två — i sitt garn
 De mig ta — se hur granna de svinga!
 De vinka! Gud trösta mig fattiga barn!
 Här gäller för lifvet att springa.
 Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Och natten den nedsteg, och timman blef sen,
 Och villare och villare blef leden.
 Det tasslar, det rasslar öfver stock och sten;
 Den lilla springer på heden.
 Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

Med pickande hjerta, med rosblömmand' kind
 Vid milan hos sin far han faller ner:
 "Välkommen, välkommen kär sonen min!"
 Och jag har sett trollen och väl mer!
 Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

"Min son! jag satt här i så månet år,
 Och är med Guds hjelp välbehållen,
 Den rätt kan läsa sitt Fader vår,
 Han rädas hvarken fan eller trollen,
 Fast det är mörkt, långt, långt bort i skogen.

Sång till Solen.

(Af E. Tegnér.)

Dig jag sjunger en sång,
 Du högtstrålande sol!
 Kring din Konungastol,
 djupt i blånande natt,
 har du verldarne satt
 som vasaller. Du ser
 på de bedjande ner; —
 men i ljus är din gång.

Se, naturen är död.
 Natten, vålnaders vän,
 på dess bleknande prakt
 har sitt bårtäcke lagt.
 Mången nattlampa ser
 uti sorghuset ner.
 Men Du stiger igen
 utur östern i glöd.
 Som en ros ur sin knopp